

เอกสารประกอบการเรียนการสอน
รายวิชา นโยบายความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (DAD 5301)
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตการบริหารการพัฒนา (ศศ.ม.)
(Master of Arts Program in Development Administration)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ดร.เอื้ออัมพร ทิพยทิฆัมพร ผู้สอน

ตอนที่ 1 ความมั่นคงภายในประเทศ (National Security)

1.1 นิยามและขอบเขตของความมั่นคงภายใน (Definition and Scope of National Security)

ความมั่นคงภายในประเทศ หมายถึง การปกป้องและการรักษาผลประโยชน์ของชาติ องค์กร และความเจริญรุ่งเรืองของชาติจากภัยทั้งภายในและภัยจากภายนอก ซึ่งครอบคลุมถึงสิ่งที่มองเห็นที่เป็นรูปธรรมในการป้องกันความมั่นคงสมบูรณ์ของชาติ รวมถึงมุมมองต่าง ๆ เช่น ทางทหาร เศรษฐกิจ การเมือง และด้านสังคม

1.1.1 ความสำคัญของความมั่นคง (Importance of Security)

ความมั่นคงของประเทศเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากทำให้มีความมั่นใจถึงการดำรงอยู่และความเจริญรุ่งเรืองของชาติ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับสภาพแวดล้อมที่มั่นคงและมีเสถียรภาพ ทำให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ความมีเสถียรภาพทางการเมือง และความเป็นอยู่ที่ดีของคนในสังคม กรอบความมั่นคงของประเทศที่แข็งแกร่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการที่จะรับมือกับภัยคุกคามต่าง ๆ

1.1.2 องค์ประกอบของความมั่นคงภายในประเทศ ประกอบด้วย

- ความมั่นคงทางทหาร มีหน้าที่หลักในการปกป้องชาติและรักษาเอกราชของชาติ
- ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เน้นให้ความสำคัญกับเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การให้บริการข้อมูลและความต้านทานต่อการล้มเหลวทางเศรษฐกิจทั้งจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก
- ความมั่นคงทางการเมือง ครอบคลุมเสถียรภาพของสถาบันทางการเมือง การรักษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความสามารถในการจัดการเรื่องราวทางการเมือง

ความมั่นคงเหล่านี้ รวมถึงการใช้แนวคิดทางองค์กรที่ครอบคลุมทั้งหมด รับรู้ถึงภัยที่อาจเกิดขึ้นได้ซึ่งมีหลายประการไม่เพียงแต่ภัยคุกคามทางทหาร แต่ยังรวมถึงภัยที่ไม่เป็นทางการ เช่น การระบาดของโรคต่าง ๆ ภัยคุกคามไซเบอร์ และปัญหาทางสิ่งแวดล้อม ภัยจากธรรมชาติ แผ่นดินไหว น้ำท่วม ภัยแล้ง เป็นต้น แนวคิดเหล่านี้เน้นการจัดการ การแก้ปัญหา การปฏิบัติตามหลักการที่จะประสบความสำเร็จ

1.2 ภัยคุกคามต่อความมั่นคงภายในประเทศ (Threats to National Security)

1.2.1 ภัยคุกคามแบบดั้งเดิม (Traditional Threats)

ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติแบบเดิม ๆ (เป็นปกติ) ครอบคลุมถึงความท้าทายแบบเดิม ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพิพาททางการทหารและภูมิรัฐศาสตร์ในอดีต ภัยคุกคามเหล่านี้รวมถึงการรุกรานทางทหารจากประเทศอื่น ข้อพิพาทเรื่องดินแดน และความขัดแย้งทางอาวุธที่อาจปะทุขึ้น รูปแบบคลาสสิกของความมั่นคงแห่งชาติมักเกี่ยวข้องกับการรักษาความสามารถในการป้องกันประเทศที่แข็งแกร่ง เพื่อยับยั้งและตอบสนองต่อภัยคุกคามทางทหาร การล้มเหลวของความมั่นคงในประเทศที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน มีต้นตอที่เกี่ยวข้องกับสงครามและมิตรภาพในอดีต ตัวอย่างที่เห็นชัดเจน ได้แก่ กรณีความขัดแย้งในภูมิภาคตะวันออกกลางระหว่าง ประเทศ

อิสราเอลและฉนวนกาซา (กลุ่มฮามาส ปาเลสไตน์) ประเทศเมียนมาและกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ และสงครามระหว่างรัสเซียกับยูเครน เป็นต้น

1.2.2 ปัจจัยที่ไม่ปกติ (Non-traditional Threats)

ภัยคุกคามที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิม (ไม่ปกติ) มีความสำคัญในทิศทางความมั่นคงของประเทศแบบร่วมสมัย การล้มเหลวของความมั่นคงของประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังทหารที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานนับสิบๆ ปี การล้มเหลวทางไซเบอร์ เช่น การแฮกข้อมูลและการสอดแนมทางไซเบอร์ กลายเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่สามารถทำลายพื้นฐานความมั่นคงของประเทศได้ นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศก็เป็นความล้มเหลวที่ไม่เป็นปกติอีกอย่างหนึ่ง เนื่องจากมีผลกระทบต่อด้านสิ่งแวดล้อม ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว การขาดแคลนทรัพยากร และการแข่งขันเพื่อแย่งชิงทรัพยากรที่จำเป็นที่เพิ่มสูงขึ้น

1.2.3 การเชื่อมโยงกันของความมั่นคงระดับโลก (Interconnectedness of Global Security)

ความมั่นคงระดับโลกมีการเชื่อมโยงกันเนื่องจากการพึ่งพาซึ่งกันและกันของประเทศต่าง ๆ และลักษณะของภัยคุกคามบางอย่างที่มีร่วมกัน ปัญหาเช่น การล้มเหลวของทางไซเบอร์และการล้มเหลวของความมั่นคงที่มีต่อการบริหาร จัดการพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมต่าง ๆ ซึ่งต้องการความร่วมมือกันในระดับสากลเพื่อจัดการกับปัญหาเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพ การเชื่อมโยงของความมั่นคงในระดับโลก ตอกย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ทางการทูต ข้อตกลงทางสากล และกลยุทธ์ความร่วมมือกันเพื่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยและมีเสถียรภาพทั่วโลก

1.3 กลยุทธ์ความมั่นคงภายในประเทศ (National Security Strategies)

1.3.1 กลยุทธ์ความมั่นคงของประเทศด้านต่าง ๆ (Various National Security Strategies)

ยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติครอบคลุมแนวทางต่างๆ ที่มุ่งเน้นการปกป้องผลประโยชน์และความเป็นอยู่ที่ดีของคนในประเทศ การป้องกันภัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังทหารและการประกาศว่าจะตอบโต้เพื่อห้ามปรามผู้ที่อาจเป็นปฏิปักษ์จากการกระทำที่ไม่เป็นมิตร กระทรวงกลาโหมมีหน้าที่โดยตรงมุ่งเน้นไปที่การรักษาขีดความสามารถทางทหารที่แข็งแกร่งเพื่อปกป้องเอกราชและบูรณภาพแห่งดินแดนเพื่อตอบสนองต่อภัยคุกคามจากภายนอก การทูตที่เกี่ยวข้องได้แก่ การใช้วิธีการเจรจา การเป็นพันธมิตร และความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อย่างสันติวิธี ตลอดจนการแก้ไขข้อขัดแย้งต่าง ๆ โดยไม่ต้องใช้กำลังเข้าห้ำหั่นกัน

1.3.2 การศึกษากรณีศึกษาของกลยุทธ์ที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ

(Case Studies of Successful and Unsuccessful Approaches)

กรณีศึกษาช่วยให้ประเมินประสิทธิภาพของกลยุทธ์ความมั่นคงของประเทศ ตัวอย่างเช่น การป้องกันปรามที่ประสบความสำเร็จปรากฏชัดในช่วงสงครามเย็น ระหว่างสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต แม้จะมีการแข่งขันกันอย่างเข้มข้นก็ตาม แต่ก็หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าทางทหารโดยตรง เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดการทำลายล้างซึ่งกันและกัน ในทางกลับกัน วิธีการที่ไม่ประสบความสำเร็จสามารถสังเกตได้จากความขัดแย้งที่ความพยายามใช้ยุทธวิธีทางการทูตแต่ก็ล้มเหลวในการป้องกันความรุนแรงที่เกิดจากการใช้กำลังทหาร ซึ่งนำไปสู่สงครามที่ยืดเยื้อและทำลายล้างซึ่งกันและกัน ในกรณีนี้ ได้แก่ การสู้รบกันระหว่างประเทศในแถบตะวันออกกลาง อิสราเอลกับกลุ่มฮามาส เอธิโอเปียและโซมาเลีย เป็นต้น ความรุนแรงดังกล่าวอาจขยายในวงกว้างจนนำไปสู่สงครามระดับภูมิภาคหรือแม้กระทั่งกลายเป็นสงครามโลกได้

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในด้านการเมือง (International Relations in Politics)

2.1 รากฐานของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Foundations of International Relations)

อธิบายการวิวัฒนาการของระบบระหว่างประเทศ การอภิปรายเกี่ยวกับทฤษฎีหลัก (เช่น realism, liberalism, constructivism) ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

2.1.1 วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของระบบระหว่างประเทศ

การอธิบายการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของระบบระหว่างประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากการสร้างราชวงศ์ การพัฒนาเทคโนโลยี และเหตุการณ์สำคัญ เช่น สงครามโลก การค้าระหว่างประเทศ และการเคลื่อนไหวทางสังคม

2.1.2 ทฤษฎีที่สำคัญในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้แก่

Realism : เป็นทฤษฎีที่นิยมการแข่งขันและการรักษาอิทธิพลของรัฐเป็นสิ่งสำคัญ

Liberalism : เป็นทฤษฎีที่ยึดมั่นในหลักการของรัฐประชาธิปไตยและการทำงานร่วมกัน

Constructivism : เป็นทฤษฎีที่เน้นบทบาทของสถาบันระหว่างประเทศและการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างประเทศด้วยกัน

2.2 ผู้เข้าร่วมแสดงในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Actors in International Relations)

ผู้เข้าร่วมทั้งที่เป็นประเทศและองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐ วิเคราะห์บทบาทขององค์กรระหว่างประเทศและองค์กรไม่ได้เป็นรัฐ การระบุผู้เข้าร่วมระหว่างประเทศและไม่ใช่รัฐ

2.2.1 รัฐ : รัฐเป็นผู้เข้าร่วมหลักในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

2.2.2 องค์กรที่ไม่ใช่รัฐ : ภาคเอกชน องค์กรกลุ่ม และบุคคลที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจทางนานาชาติ ที่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาทางสังคม สิ่งแวดล้อม และปัญหาในระดับโลก

2.2.3 องค์กรระหว่างประเทศ : เช่น องค์กรสหประชาชาติ องค์กรการค้าโลก เป็นต้น

2.3 การขัดแย้งและความร่วมมือระหว่างประเทศ (International Conflict and Co-operation)

ปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างประเทศ เช่น แผนงานทางการเมือง การขาดแคลนทรัพยากร และส่วนแบ่งทางอุตสาหกรรม การอภิปรายเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขข้อขัดแย้งและความร่วมมือ

2.3.1 วิธีการแก้ไขข้อขัดแย้ง : เช่น การเจรจาสร้างสันติภาพ การเจรจาต่อรอง และการใช้กำลังทหารเป็นทางเลือกสุดท้าย

2.3.2 ความร่วมมือ : การสร้างพันธมิตร การแก้ไขปัญหาทางสังคม และการทำงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาในระดับโลก

2.4 การปกครองโลก/ธรรมาภิบาลระดับโลก (Global Governance)

การสำรวจบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศ (เช่น องค์กรสหประชาชาติ องค์กรการค้าโลก) ในการปกครองโลก ระบบการปกครองระดับมหามถึงกลวิธีในการจัดการและปรับระบบระหว่างประเทศผ่านความร่วมมือของรัฐและผู้กระทำอื่น ๆ หน่วยงานระหว่างประเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญในการปกครองระดับโลก โดยให้กรอบการ

ทำงานสำหรับประเทศที่จะทำงานร่วมกัน ต่อไปนี้เป็นการสำรวจบทบาทของสถาบันระหว่างประเทศ (เช่น องค์การสหประชาชาติ องค์การการค้าโลก) ในการปกครองระดับโลกและการวิเคราะห์ความท้าทายและประสิทธิภาพของระบบการปกครองในระดับโลก

2.4.1 องค์การสหประชาชาติ (United Nations : UN) : มีบทบาทในการสร้างสันติภาพของโลก การบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศและการส่งเสริมการพัฒนาในด้านต่าง ๆ

สหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศที่สร้างขึ้นในปี 1945 เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ รักษาความสงบและความมั่นคง สหประชาชาติมีหลายหน่วยงานและโปรแกรมที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ รวมถึง องค์การอนามัยโลก (WHO) โครงการพัฒนาสหประชาชาติ (UNDP) และองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมโลก (UNESCO)

สันติภาพและความมั่นคง : องค์การสหประชาชาติมีบทบาทสำคัญในการป้องกันการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างประเทศและกิจกรรมรักษาความสงบหลังสงคราม

บทบาท (Role) และหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติ จำแนกได้ ดังนี้

2.4.1.1 ด้านสิทธิมนุษยชน : สนับสนุนและปกป้องสิทธิมนุษยชนทั่วโลกผ่านข้อตกลง การเจรจาและลงมติ

2.4.1.2 ด้านการพัฒนา : สหประชาชาติมีบทบาทในโครงการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหา เช่น ความยากจน ความหิวโหยอันเนื่องจากการกีดกันอาหาร และการศึกษา

2.4.1.3 ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม : สหประชาชาติจัดการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ระดับโลกผ่านหน่วยงานอื่น เช่น โปรแกรมสหประชาชาติทางสิ่งแวดล้อม (UNEP)

ความท้าทาย (Challenges) ได้แก่

2.4.1.4 โครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคง : โครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติซึ่งมีสมาชิกถาวรมีอำนาจเต็มในการยับยั้ง สามารถขัดขวางการดำเนินการขั้นเด็ดขาดในภาวะวิกฤตบางอย่างได้

2.4.1.5 อำนาจบังคับใช้ที่จำกัด : สหประชาชาติอาศัยความเต็มใจของประเทศสมาชิกในการบังคับใช้มติของเสียงส่วนใหญ่ แต่การขาดการบังคับใช้อาจบ่อนทำลายความมีประสิทธิภาพได้

2.4.1.6 ข้อจำกัดด้านทรัพยากร : สหประชาชาติมักเผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ซึ่งจำกัดความสามารถในการแก้ไขปัญหาในระดับโลกที่ซับซ้อน

ประสิทธิผล (Effectiveness) ประกอบด้วย

2.4.1.7 การรักษาสันติภาพ : สหประชาชาติประสบความสำเร็จในการดำเนินการรักษาสันติภาพเพื่อรักษาเสถียรภาพของความขัดแย้งและอำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

2.4.1.8 บรรทัดฐานและมาตรฐาน : กำหนดบรรทัดฐานและมาตรฐานสากลในประเด็นต่าง ๆ เช่น สิทธิมนุษยชน ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดกรอบการทำงานร่วมกันสำหรับพฤติกรรมระหว่างประเทศ

2.4.1.9 การประสานงาน : สหประชาชาติทำหน้าที่เป็นเวทีสำหรับความพยายามทางการทูตและการประสานงานระหว่างประเทศต่างๆ

2.4.2 องค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) เป็นองค์การระหว่างประเทศที่ควบคุมการค้าโลก ก่อตั้งขึ้นในปี 1995 แทนที่ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีและการค้า (General Agreement on Tariff and Trade : GATT) มีบทบาทในการส่งเสริมการค้าและการเข้าถึงทั้งในแง่ของการลดอุปสรรคทางการค้า และการส่งเสริมความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

2.4.3 การวิเคราะห์ความท้าทายและประสิทธิผลของการปกครองโลก : ความท้าทายกับการ ท้าทายที่เกี่ยวเนื่อง

ท งานขององค์กรระหว่างประเทศ เช่น การขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การแยกแยะทางการเมือง และความเป็นอิสระ
กันและกัน

ข อ ง ส ม า ช ิ ก โลกในการแก้ไข ปัญหาทางสังคม การพัฒนาและความมั่นคง
มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการปกครองระดับ
ระหว่างประเทศ

การวิเคราะห์ในภาพรวม (Overall Analysis)

ธรรมาภิบาลระดับ โลกต้องเผชิญกับความท้าทายหลายประการ รวมถึงความไม่สมดุลของอา
นาจระหว่างประเทศ

กลไกการบังคับใช้ และความซับซ้อนที่เพิ่มขึ้น ของปัญหาในระดับโลก ประสิทธิภาพของสถาบัน ระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับ
ค ติ น

กับความจริงจังของรัฐ สมาชิกที่จะร่วมมือกันในการปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่กำหนดไว้หรือไม่
และจัดการกับความท้าทาย

เหล่านี้ร่วมกัน แม้ ต่างๆ เช่น UN และ WTO สนับสนุนอย่างมีนัยสำคัญต่อธรรมาภิบาลในระดับ โลกก็ตาม
ำสถาบัน มีส่วนสนับสนุน

แต่ก็ยัง อย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับ ความจำเป็นในการปฏิรูปเพื่อสะท้อน ความเป็นจริงทางภูมิรัฐศาสตร์
มีการถกเถียงกัน บ ปัจจุบัน

ใหม่ ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความปลอดภัยทางไซเบอร์
งขึ้น ท้าทายที่เกิดขึ้น

และการระบาดของโรคอุบัติใหม่ (เช่น โควิด-19 โรคฝีดาษลิง ฯลฯ) ประสิทธิภาพของการกา
กับดูแลในระดับโลกจะขึ้น

อยู่
กับ

ความสามารถในการปรับตัว และการตอบสนองของสถาบันระหว่างประเทศต่อการพัฒนาพลวัต ในระดับโลก

ตอนที่ 3 การจัดการด้านการค้า (Trade Management)

3.1 พื้นฐานของการค้าระหว่างประเทศ (International Trade Basics)

ก หน้การค้ะระหว้ะงประเทศและควมส้คญ

3.1.1 นิยาม : การค้ะระหว้ะงประเทศ หมายความว่า การแลกเปลี่งย่นส้คญ

และบรการระหว้ะงประเทศ มี

บพทส้คญ ในการสร้ค สร้ค เตบตอทางเศรฐฐกขและสนบสนนควมสมพนธ์ ซึ่ และกน
งควมเจรญ การพ้ะพาอศย กน

ระหว้ะงประเทศต้ง ๆ ท้ะว้ะลค

3.1.2 ควมส้คญ : การค้ะระหว้ะงประเทศช้ะว้ะงประเทศสามารถมีควมเช้ะวช้ะวญในการผลตส้คญ
คญ

และบรการที่ม่ควมเป็นไปด้ะมกที่ส้ค น ไปสควมม่ประส้คทขภพเพ้ะมสญ กนเจรญ เตบตอทางเศรฐฐกข และการม่
ช้ะว

ผลตกนทท ี่หลกหลายม้ะ เพื่อตบสนนงควมตองการของบร ร้ะกค
กช้ะว

ขอด้ะว้ะ (Comparative Advantage and Trade Theories)

ปร้ะยบเช้ะงปร้ะยบเท้ะยบและทฤษฎ้ะการค้ะ

3.1.3 ขอด้ะว้ะ ปร้ะยบเช้ะงปร้ะยบเท้ะยบ : ด้ะว ส้ะยที่พ้ะมกนด้ะว เดว้ะด ร้ะการว้ะ ด
เป็นทฤษฎ้ะการปร้ะยบเท้ะยบขอ อ

(David Ricardo) ะบว ้ะงประเทศต้ง ๆ ควมม่ควมเช้ะวช้ะวญในการผลตส้คญ ซึ่ ม้ะตนททที่ต้ะ กว้ะ
เม้ะอเท้ะยบกบประเทศอ้ะน้ะง

ปร้ะกฏการกน ้ะว น้ะว ไปส้ะงการม่ผลปร้ะยบช้ะว ้ะว มกนพ้ะงทางการค้ะ

3.1.4 ทฤษฎ้ะการค้ะ

: ศึกษาทฤษฎีการค้าอื่น ๆ เช่น แบบจำลองเฮคเชอร์-โอลิน (Heckscher-Ohlin model) และทฤษฎีของวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle theory) ทฤษฎีนี้จึงมองที่วงจรชีวิตผลิตภัณฑ์แตกต่างกันเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการค้าระหว่างประเทศใหม่

3.1.5 ทฤษฎีวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle : PLC) เป็นแนวคิดทางการตลาดและ
 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ ท่ออริบา ตอนต้นผลิตภัณฑ์ ท่อต่างๆผ่านเข้า ทฤษฎีนี้ชี้
 ย่อถึงขั้น มาในวงจรชีวิตของสินค้า ระบุว่ายอดขายและกำไร
 ของผลิตภัณฑ์ ขึ้น ๆ ได้ ขั้นตอนทั่วไปของวงจร
 จะเป็นไปตามรูปแบบที่สามารถแบ่งเป็นระยะเวลาที่ โดยปกติแล้ว
 ี่แตกต่างกัน

ชีวิตของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ประกอบด้วย การเติบโต ความมีสุขภาพดี (การเจริญเติบโตถึงขีดสูง) และการลดลง
 การเริ่มต้น

3.1.6 การเริ่มต้น : คือขั้นตอนเบื้องต้นที่ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เข้า ตลาด มักจะมียอดขายต่ำ
 ๓ เสนอออกสู่

และบริษัทต้องรับผิดชอบต้นทุนสูง ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตลาดเพื่อสร้าง และการยอมรับ จากลูกค้า
 น ความตระหนัก

ในขั้นตอนนี้ผู้ขายทั่วไป ไรจะเป็นลบหรือขาดทุน

3.1.7 การเติบโต : ในขั้นตอนนี้ ผลิตภัณฑ์เริ่มได้รับ การยอมรับในท้องตลาด
 และยอดขายเริ่มเติบโตอย่าง

รวดเร็ว ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ เนื่องจากได้รับประโยชน์จากสินค้าที่เรอิมได้รับกา
 ก็จะทำให้กำไรมากขึ้น รยอมรับในท้องตลาด

ขณะเดียวกัน ความพยายามทางการตลาดยัง เคลื่อนการรับ รู้ ภูมิภาคต่อไป และคู่แข่งทางการค้า
 คงขึ้นช่วงนี้ อยุ่ อาจเข้า สัด

3.1.8 การเจริญเติบโตถึงขีดสูง : ในขั้นตอนนี้การเจริญเติบโตของยอดขายจะเริ่ม ชะลอลง ตลาดจะเต็ม
 ๓

ไปหัว อย่างเข้มข้น รุนแรง บริษัทอาจหนีไป ความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ การลดต้นทุน หรือการขอแบ่งตลาด
 ยการแข่งขัน

เพื่อ ษาส่วนแบ่งตลาดและสืบทอดวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ ก ้า ไรอาจจะคงที่แต่ไม่ได้ คอน
ก ติบโตอย่างรวดเร็วเหมือนในชน

การเติบโต

3.1.9 การลดลง : ท้า นตอนการลดลง ยอดขายและกา ไรก็ลดลงเนื่องจาก
ยที่ี่สุดทกผลิตภัณฑ์จะเข้า สข

ตลาดถึงจุดอิ่มต ๒๒๒ ้าทอาจ สิ้นใจติการผลิตภัณฑ์หรือหากเป็นไปได้อ พยายามทา ใหม่ชีวิตชี
ว ด ่าใหม่ผ่านการเปลี่นแปลง

ตราสินค้า น ฉนะใหม่ของสินค้า หรือไขกลยทธอน ๆ เพื่อให้ธุรกิจสามารถอยู่ใู ด
เสนอคณลก

ทฤษฎีวิวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ มีประโยชน์สำหรับธุรกิจในการวางแผนกลยุทธ์ ช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่าผลิตภัณฑ์นั้นๆ อยู่ในวงจรชีวิตใดและทำการตัดสินใจเพื่อการตลาด การกำหนดราคา และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีข้อมูลเป็นฐาน

3.2 นโยบายการค้าและข้อตกลง (Trade Policies and Agreements)

สำรวจข้อตกลงการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญ (เช่น NAFTA, EU, TPP)

3.2.1 นโยบายการปกป้องและนโยบายการค้าเสรี

3.2.1.1 นโยบายการปกป้อง : มีเป้าหมายที่จะปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศจากการแข่งขันของต่างประเทศผ่านมาตรการต่าง ๆ เช่น ภาษีศุลกากร โควตาสินค้า และการสนับสนุน แม้ว่า จะปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศได้ อาจทำให้เกิดประสิทธิภาพที่ต่ำลงและการลดประโยชน์ทางเศรษฐกิจทั่วโลก

3.2.1.2 นโยบายการค้าเสรี : สนับสนุนการลดการเข้ามีส่วนร่วมของรัฐในการค้า ส่งเสริมการไหลของสินค้าและบริการข้ามพรมแดนโดยไม่มีข้อจำกัด การค้าเสรีส่งเสริมการแข่งขัน ความมีประสิทธิภาพ และความเชี่ยวชาญ

3.2.2 ข้อตกลงการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญ

3.2.2.1 สหภาพการค้าเสรีทวีปอเมริกาเหนือ (North American Free Trade Agreement : NAFTA) เป็นข้อตกลงทางการค้าระหว่าง สหรัฐอเมริกา แคนาดา และเม็กซิโก โดยการลดอัตราภาษีศุลกากรและการลดข้อจำกัดทางการค้า โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุน

3.2.2.2 สหภาพยุโรป (European Union : EU) เป็นสหภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ในยุโรป มีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการบูรณาการทางเศรษฐกิจผ่านตลาดและสกุลเงินเดียวกัน การสร้างตลาดเดียวกันระหว่างประเทศที่เป็นสมาชิก

3.2.2.3 พันธมิตรการค้าแปซิฟิก (Trans-Pacific Partnership : TPP) ข้อตกลงทางการค้าท่ามกลางหลายประเทศในแถบมหาสมุทรแปซิฟิก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดอุปสรรคทางการค้าและส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ

3.3 การค้าและการพัฒนาเศรษฐกิจ (Trade and Economic Development)

ผลกระทบของการค้าระหว่างประเทศต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ (Impact of International Trade on Economic Development) การค้าระหว่างประเทศเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีบทบาทที่สำคัญในการแลกเปลี่ยนและการสร้างงาน

3.3.1 การถ่ายทอดเทคโนโลยี : การเข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ผ่านการค้าระหว่างประเทศ

3.3.2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน : การเติบโตทางเศรษฐกิจอาจนำไปสู่การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเปลี่ยนสินค้าและบริการข้ามพรมแดน ทำให้ประเทศมีความสามารถเฉพาะทางในการผลิตสินค้าที่มีความได้เปรียบ

3.3.3 การขยายตลาด : การค้าระหว่างประเทศเปิดโอกาสให้ประเทศเข้าถึงตลาดใหม่ สร้างโอกาสในการเพิ่มยอดขายและรายได้ การเข้าถึงตลาดโลกทำให้ประเทศสามารถหลีกเลี่ยงการพึ่งพาต่อการบริโภคภายในประเทศ

3.3.4 การจัดสรรทรัพยากร : การค้าช่วยให้ประเทศสามารถจัดสรรทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเน้นการผลิตสินค้าที่สามารถผลิตได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือมีต้นทุนต่ำลง ทำให้ประเทศ

สามารถใช้ทรัพยากรของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจโดยรวม

3.3.5 การถ่ายโอนเทคโนโลยี : การค้าส่งเสริมกระบวนการถ่ายโอนเทคโนโลยีระหว่างประเทศ ประเทศที่มีการค้าระหว่างกัน มักนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้หรือนำมาปรับใช้ ซึ่งเป็นที่มาของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้า

3.3.6 การเติบโตของรายได้ : การค้าระหว่างประเทศสามารถส่งเสริมการเติบโตของรายได้ผ่านการสร้างงานการเพิ่มค่าจ้างแรงงาน และการเพิ่มความมั่นคงทางเศรษฐกิจโดยรวม ความเชี่ยวชาญทางแรงงานทำให้มีการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและส่งผลให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

3.3.7 ระบบห่วงโซ่อุปทานทั่วโลก : บริษัทระหว่างประเทศเป็นผู้เล่นสำคัญในระบบห่วงโซ่อุปทานทั่วโลก พวกเขานำเข้าวัตถุดิบและส่วนประกอบจากประเทศต่าง ๆ ทำให้เกิดความเชื่อมโยงและการร่วมมือกันระหว่างประเทศ

3.3.8 การลงทุนและโครงสร้างพื้นฐาน : บริษัทระหว่างประเทศมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศที่เป็นที่ตั้ง โดยการลงทุนในโครงการต่าง ๆ เช่น ถนน ท่าเรือ และโทรคมนาคม ซึ่งสามารถเพิ่มประสิทธิภาพทางธุรกิจโดยรวม

3.3.9 รายได้จากภาษี : บริษัทระหว่างประเทศสร้างรายได้จากภาษีให้กับประเทศที่เป็นที่ตั้งผ่านภาษีนิติบุคคลและอัตรากาสิโนอื่น ๆ รายได้นี้สามารถทำให้รัฐบาลนำไปใช้ในการสนับสนุนบริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ

ตอนที่ 4 มิติทางสังคมและวัฒนธรรม (Social and Cultural Dimensions)

4.1 การทูตทางวัฒนธรรม (Cultural Diplomacy)

4.1.1 นิยาม : การทูตทางวัฒนธรรม หมายถึง การใช้ส่วนประกอบทางวัฒนธรรม เช่น ศิลปะ ดนตรี วรรณกรรม ภาษา และรูปแบบอื่น ๆ ของการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีการทางการทูตที่เน้นฐานะทางวัฒนธรรมในการส่งเสริมการสนทนา การเจรจาและความร่วมมือ

4.1.2 บทบาทในการทูตระหว่างประเทศ (Role in International Relations)

4.1.2.1 สร้างสะพานเชื่อม (Building Bridges) : การทูตทางวัฒนธรรมทำให้มีการเชื่อมต่อระหว่างบุคคล-บุคคล เสริมสร้างความเคารพและเข้าใจร่วมกัน

4.1.2.2 ซอฟท์พาวเวอร์ (Soft Power) : ช่วยเพิ่มพลังอ่อนของประเทศโดยการส่งเสริมคุณค่าและอุดมคติทางวัฒนธรรมของประเทศ ซึ่งมักจะมีความละเอียดอ่อนและโน้มน้าวใจได้มากกว่าการทูตแบบดั้งเดิม

4.1.2.3 การแก้ไขข้อขัดแย้ง (Conflict Resolution) : การทูตทางวัฒนธรรมสามารถช่วยแก้ไขข้อขัดแย้งโดยการส่งเสริมค่านิยมร่วมกันและจุดยืนร่วมกัน

ตัวอย่างของการทูตทางวัฒนธรรมที่ประสบความสำเร็จ ได้แก่

4.1.2.4 บริติช เคานซิล (British Council) : มีชื่อเสียงในด้านโครงการวัฒนธรรมระดับโลก รวมถึงการสอนภาษา นิทรรศการศิลปะ และการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาระหว่างประเทศ เช่น การสอนภาษา นิทรรศการศิลปะและการแลกเปลี่ยนทางการศึกษา

4.1.2.5 สถาบันเกอเธ่ (Goethe-Institute) : องค์กรวัฒนธรรมเยอรมันนี้ส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมเยอรมันเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

4.1.2.6 Korean Wave (Hallyu) : วัฒนธรรมป๊อปของเกาหลีใต้ ได้แก่ เคป๊อป (K-pop) และละครเกาหลี (K-dramas) มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศเกาหลีใต้ให้โด่งดังไปทั่วโลก

4.1.2.7 การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมของประเทศจีน (Cultural Exchanges in China) : จีนได้ใช้ช่องทางทางวัฒนธรรมดั้งเดิม เช่น สถาบันขงจื้อ เพื่อส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมจีนให้แพร่หลายไปทั่วโลก

4.2 โลกาภิวัตน์และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม (Globalization and Cultural Exchange)

4.2.1 ผลกระทบของโลกาภิวัตน์ต่อวัฒนธรรม (Impact of Globalization on Cultures)

4.2.1.1 การทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันหรือผสมผสาน (Homogenization vs. Hybridization) : โลกาภิวัตน์สามารถนำไปสู่การทำให้เป็นเนื้อเดียวกันทางวัฒนธรรม โดยที่วัฒนธรรมท้องถิ่นหลอมรวมเข้ากับวัฒนธรรมระดับโลก ในทางกลับกัน สามารถกระตุ้นกระบวนการส่งเสริมการผสมผสานทางวัฒนธรรม โดยที่องค์ประกอบจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันผสมผสานกันเพื่อสร้างสิ่งใหม่

4.2.1.2 การล่งล้ำทางวัฒนธรรม/ ลัทธิจักรวรรดินิยมทางวัฒนธรรม (Cultural Imperialism) : วัฒนธรรมที่ทรงอำนาจอาจครอบงำผู้อื่น ซึ่งนำไปสู่ความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียความหลากหลายทางวัฒนธรรม

4.2.1.3 การเชื่อมโยงเพิ่มขึ้น (Increased Interconnectedness) : ความเชื่อมโยงที่เพิ่มขึ้น โลกาภิวัตน์เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนความคิดทางวัฒนธรรม แนวปฏิบัติ และผลิตภัณฑ์ในวงกว้าง

4.2.2 ความท้าทายและประโยชน์ของการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม (Challenges and Benefits of Cultural Exchange)

ด้านความท้าทาย (Challenges) มีดังนี้

4.2.2.1 การกัดกร่อน/การพังทลายทางวัฒนธรรม (Cultural Erosion) : มีความเสี่ยงที่จะสูญเสียแนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เมื่อผสมผสานเข้ากับกระแสในระดับโลก

4.2.2.2 ความไม่เท่าเทียมกัน : วัฒนธรรมที่มีขนาดเล็กหรือมีอำนาจทางเศรษฐกิจน้อยกว่าอาจต้องดิ้นรนเพื่อแข่งขันในตลาดวัฒนธรรมโลก มีความเสี่ยงที่จะสูญเสียปฏิบัติการทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เมื่อเกิดการผสมผสานกับแนวโน้มทางวัฒนธรรมทั่วโลก

4.2.2.3 ความเสมอภาค : วัฒนธรรมขนาดเล็กหรือไม่มีอำนาจทางเศรษฐกิจมีความ

ยากลำบากในการแข่งขันในตลาดวัฒนธรรมโลก

4.2.2.4 การจัดสรรทางวัฒนธรรม (Cultural Appropriation) : อาจมีปัญหาระหว่างการแสวงหาประโยชน์และการบิดเบือนความจริงเมื่อองค์ประกอบของวัฒนธรรมหนึ่งถูกนำไปใช้กับอีกวัฒนธรรมหนึ่ง
ด้านที่เป็นประโยชน์ (Benefits) มีดังนี้

4.2.2.5 ทั่วโลก : การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมส่งเสริมความเข้าใจ มกนและลดทัศนคติแบบเหมารวม

4.2.2.6 นวัตกรรม : วัฒนธรรมสามารถนำ วัฒนธรรมที่สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่มีปฏิสัมพันธ์

4.2.2.7 โอกาสทางเศรษฐกิจ : วัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นหรือมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมผลิตภัณฑ์

สามารถได้ ความนิยมไปทั่วโลก วัฒนธรรมใหม่ ๆ วัฒนธรรมเหล่านี้ เน้นสินค้าเหล่านี้
บ กิดโอกาสทางเศรษฐกิจ

4.3 การเคลื่อนไหวทางสังคมและประเด็นระดับโลก (Social Movements and Global Issues)

4.3.1 บทบาทของการเคลื่อนไหวสังคมในการแก้ไขปัญหาทางโลก

4.3.1.1 การสนับสนุนและการเผชิญหน้า: การเคลื่อนไหวสังคมมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มความตระหนักรู้เกี่ยวกับปัญหาทางโลก เช่น สิทธิมนุษยชน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และความยุติธรรมสังคม

4.3.1.2 กดดันต่อรัฐบาล: การเคลื่อนไหวของนักกิจกรรมสามารถกดดันต่อรัฐบาลและองค์กรนานาชาติให้ตอบสนองกับปัญหาที่กำลังพบ

4.3.1.3 เครือข่ายและพันธมิตร: การเคลื่อนไหวสังคมมักจะสร้างเครือข่ายและพันธมิตรระดับโลก ทำให้เกิดพลังสร้างสรรค์เปลี่ยนแปลงร่วมกัน

4.3.2 ความเชื่อมโยงของประเด็นทางสังคมกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Intersection of Social Issues with International Relations)

4.3.2.1 สิทธิมนุษยชน: การละเมิดสิทธิมนุษยชนจะนำไปสู่การตัดสินใจทางสากลและการลงโทษ

4.3.2.2 การเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์: การเคลื่อนไหวทางสิ่งแวดล้อมมีผลต่อข้อตกลงระหว่างประเทศและนโยบายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์

4.3.2.3 สุขภาวะของโลก: ปัญหาเช่นการระบาดของโรคทำให้เห็นถึงความเชื่อมโยงทางสากลของสุขภาพ จำเป็นต้องมีการร่วมมือระหว่างประเทศ

สรุป : การทูตทางวัฒนธรรม โลกาภิวัตน์ และการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นแง่มุมที่เกี่ยวข้องกันของสายใยความสัมพันธระหว่างประเทศที่ซับซ้อน ซึ่งแต่ละด้านมีส่วนทำให้เกิดพลวัตที่เปลี่ยนแปลงไปของโลกยุคโลกาภิวัตน์